

Publicerad 2009-07-16 23:35 av Lelle Lind

En gamla text, som är skriven under en lektion, där allt var nattsvart.

Misslyckad

Misslyckad. Det är mitt namn, misslyckad. Ett som jag bär. Förstörd, mitt andra namn. Jag orkar inte, jag vill inte. På väg mot livets slut, mot allt som tvingar mig att dö inombords. Sårad, mitt tredje. Livet i mig rinner ur händerna, anser mig icke värdig. Men likfallt finns jag kvar. Svag, mitt fjärde. Jag står ensam, med så många bördor jag kan. Men jag vacklar, faller på knä i det tysta. Ledsen, mitt femte. Vad jag har gjort, vilka jag sårat, skam står där och det är mitt sjätte. Jag känner min själ, som bitter och ljuvligt ensam är. Den gråter för den idiotism jag utövar. Främmande är mitt sjunde. Jag vet inte vem jag är, vad jag är, vad jag gör här. Jag känner inte mig själv, utan jag spottar bittert på den jag borde vara.

Dedikera min själ till annat. Ge bort mina lungor, kan inte andas ändå. Ta mina armar, så slipper ni min beröring. Ta mina ben, så slipper jag röra mig emot er. Ta min hjärna, slipper jag tänka. Ta mitt hjärta, avsluta mitt idiotiska lidande. Varför känner jag mig så här? Varför känner jag mig så misslyckad, så obehövd, så förskräcklig? Känner hur min själ vill fly mig, försvinna, inte finnas mera. Mörkret blir starkare, den vinner ny mark varje dag. Den vinner mer och mer, trötthet. Mörkret vinner. Dess grepp är obarmhärtigt. Hänsynslöst kramar den om, kväver mig. Jag är så trött på det. Jag orkar inte stå emot mycket längre. Självmord är så frestande....

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lelle Lind med Poeter.se id #25771 innehar upphovsrätten